

KISLAP

1903. január 18-án. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

BÖSKE TANIT. (Lásd a 36. lapon.)

gyban
rabig:
ebben
yeikre
b.

ornél.
a Kis
ányinak
neve a
levelét
táján
Förgő
a, nem
kiadó-
m.

Emmy
5 K. —
iv. 2 K.
érre és
kon!
F. b.

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

Irta **GAÁL MÓZES.**

(Folytatás.)

Harmadik fejezet.

Bódiból lakatos lesz.

KENYERES-PAJTÁSOK között Bódi volt a legerősebb fiu s a leggyöngébb tanuló. A torna-órán minden osztály-társát földhöz vágta, az iskolában pedig a legegyszerűbb diák szó, a legrövidebb számtani feladat is őt vágta a földhöz.

Igy az év végén eldől a sorsa. Az apja sokkal okosabb ember volt, hogy-sem megverje; ő pedig sokkal jobb fiu volt, hogy-sem az apját minden-nemü szép ígérettel hitesse.

— Édes apám, mondta az atyjának, adjon be engem a Kalapos-utczába ahhoz a lakatoshoz, aki azt a cifra kaput kovácsolta, melyet édes apám is megcsodált. Olyan kaput szeretnék én is csinálni.

Ez már derék és becsületes beszéd volt.

— Igy hát nem akarsz ur lenni? kérdezte az apja.

— Nem én, mert ahhoz sok tanulás kell. Én pedig nem tudok tanulni.

A fiu két hónapig segített az apjának a kovács-műhelyben. Annyira vitte a kovács-tudományban, hogy már szép formás szegeket tudott kalapálni, sőt lovat is patkolt. A kezébe jól illett a kalapács; a szikráktól, melyek a tüzes vas-darabokból kipattogtak, nem félt, s a fuvót szerette nyomni.

Gazsi minden nap elment hozzá a műhelybe. A kis kormos székre leült s nézte, hogyan dolgozik Bódi. Egyszer így szólott hozzá:

— Nekem is jobb volna, ha beállnék valakihez mesterséget tanulni!

— Ugyan már no! A te vékony pálczikakarjaid nem arra valók. Aztán ne hidd ám, hogy könnyű a kalapács. Fogd meg csak ezt ni! Emeld föl!

Oda-adott egy nagy kalapácsot Gazsinak. A gyöngye fiu csak két kézre fogva birta fölemelni.

— No látod!... Te csak pingálj, az nem nehéz. Pingáld le apámat, amint patkolja a szolgabíró ur lovát. Meglásd, milyen szép kép lesz az!

Vasárnaponkint eljött a templomba Menyus is. Hétköznap befogta az apja. Neki is dolgoznia kellett. Agyag volt elég, hát csinálhatott akár egész tehén-csordát. Hanem amikor azt mondta az apjának, hogy belőle szobrász lesz, az apja nyomban kivette szájából a kurta-száru pipát és így szólott hozzá:

— Majd meglátjuk, leszel-e képfaragó. Én csak annyit mondom neked, Menyus, hogy első a mindennapi kenyér, azután jön a szobor és a festett kép.

Ez pedig nagyon bölcsen volt mondva, csak hogy Menyus még akkor nem értette meg.

A három kenyeres-pajtás vasárnap kiment az erdőbe. Leheveredtek a fűbe, szedrettek s a jövőről beszélgettek. Menyus előszedte a zsebkendőjéből az agyag teheneket, kutyákat, meg a falusi baktert, s a pajtások szentül meg voltak győződve, hogy Menyusból híres képfaragó lesz, de nem híresebb, mint amilyen híres festő Gazsiból.

A KIS KORMOS SZÉKRE LEÜLT S NÉZTE, HOGYAN DOLGOZIK BÓDI.

Ezalatt pedig a fák leveleit lengette a szellő, a füvek hátán mászkáltak aranyos hátú bogarak, s a napsugár hol az egyik, hol a másik fiu arczára tévedt.

Gazsi nagy fekete szeme fölragyogott, de megint csak szomoru lett az arca, mert arra gondolt, hogy az édes anyja őt többé nem küldheti a városba, mert ami kis nyugdíjat kap, az rámege a doktorra és patikára. Hej, pedig a szive, a lelke oda huzta. Ott lesz lakatos inas Bódi, ott fog tovább tanulni Menyus, hát ő mit csinál majd itthon?

— Te pedig ne busulj, Gazsi, vigasztalta Bódi; mert én tudom, hogy téged az iskolába küldenek. Én azt tudom bizonyosan.

Ennek a Bódinak megint igaza volt, mert a rá következő vasárnap a főtisztelendő gvardián levelet irt a Gazsi anyjának. Azt irta neki szép szállás betűkkel, hogy a fiut ültesse föl egy vásáros embernek a szekereére s küldje el a minoriták kolostorába. Ott kap szállást is, kosztot is, ha megbecsüli magát.

Gazsi evvel a levéllel futott Bódihoz, aki éppen mosakodott, hogy a templomba menjen. Ott volt már az udvaron Menyus.

— Én is megyek a városba!... Én is! kiáltotta nagy lelkendezve már a kapuban. Nézzétek, olvassátok fiuk!

Bódinak szappanos volt az arca, a keze, ő hát nem vehette át a levelet.

— Olvasd Menyus! kiáltotta; s Menyus felolvasta az örvendetes levelet.

Ennek a levélnek nagyon váratlan hatása volt Bódira. Mit gondolt, mit nem gondolt: csak átnyalábolta Menyust, s a földöz vágta. Menyus dühösen felugrott, de Bódi újra a földhöz vágta. És bizony megcselekedte harmadszor is.

— Megbolondultál? ordította elképedve Menyus.

— Én nem, csak nagyon örvendek, s ha én nagyon örvendek, akkor muszáj azt, aki a nagy örömet okozta nekem, háromszor a földhöz teremtenem.

— De hiszen a gvardián ur okozta, vélekédék Menyus a nadrágját tisztogatva.

— Te olvastad fel, s punktum.

— Én hoztam a levelet, jegyezé meg Gazsi; igazság szerint engemet köllött volna.

— Erigy már!... Ha téged én a földhöz vágnálak, úgy eltörnél, mint a plajbász. Ugy-e Menyus?

— Igaz, de...

— Jerünk a templomba!... Délután felmegyünk a Saskőre. Viszek szalámit, kenyeret, bizony még egy kulacs bort is viszek.

A kenyeres-pajtások úgy tudtak örvendeni a Gazsi szerencséjének! Aki pedig a más szerencséjén örvendeni tud, az nem lehet rossz ember. A rossz embernek rossz a mája is, a rossz máju ember tele van irigységgel. Ott fenn a magas »Saskő« tetején így szólott Bódi a pajtásaihoz:

— Belőletek ur lesz, belőlem nem lesz ur! De én azt mondom, hogy hunczut az, aki elfelejti valaha, hogy mi kenyeres-pajtások voltunk!

Gazsinak mindjárt a szemében volt a köny. Ez a köny pedig azt mondta:

— Én sohasem fogom elfelejteni!

Menyus egy kicsit neki hevült a két pohárka bortól, amit hamarosan bekapott, s így kiáltott fel:

— Ne beszélj számárságot, Bódi!

Ez is csak azt jelentette, hogy ő sem fogja elfelejteni.

Ez történt augusztus utolsó vasárnapján a Saskőnek a tetején, s a három kenyeres-pajtás elővette a bicskáját, s egy fának a kérgébe bevésték ezt a három betűt: G M B.

Ráadásul puha vadkörtét szedtek az erdőben, azt megették s hazáig mind azt énekelték: »Isten áldd meg a magyart!«

Ez pedig olyan szép, oly megható ének...

(Folytatása következik.)

ARANY KALÁSZOK.

Ha egyedül vagy, gondold hibáidra; de ha társaságban vagy, ne beszélj a másokéról.
Kinai mondás.

Aki téged egy csöpp vízzel ajándékoz meg, azt jutalmazd meg soha ki nem száradó kuttal.
Kinai közmondás.

*

MAJOM-CSINY.

KÖVETKEZŐ furcsa történetet egy angol katonatiszt beszél el, aki az eseménynek maga volt szemtanuja, midőn egyszer hivatalos ügyben az afrikai angol gyarmatokon tartózkodott.

Katonáimmal a tengerparthoz közel, egy szerecsen faluban tartózkodtam. A falucska közepén egy fehér embernek volt boltja, ki a szerecsenekkel csere-kereskedést folytatott. A boltnak ajtajában és a nyitott ablakban különféle cukorsütemények voltak kirakva, hogy a venni szándékozók figyelmét fölkeltsek.

En éppen a bolt szomszédságában levő házikóban laktam. Amint egyszer reggel a ház előtt üldögéltem, a közeli fák nagy számu pávián majom lármája keltette föl figyelmemet. Azt sejtven, hogy valami különös dolog ingerli az állatokat, egy bokor mögé vonultam, hol a majmok nem láthattak, de ahonnan én mindnyájukat jól megfigyelhettem. Néhány percz múlva meglepetve vettem észre, hogy a majom-sereg két részre oszlik: az egyik rész visszavonult a fák közé, a másik rész pedig leszáll a földre s a faluban egyenest a boltos háza felé indul. Oda érve, a ház tetejére másztak és a fedő-szalmát roppant buzgósággal kezdték tépdésni. Mikor a különös zajra kijött a bolt gazdája, haragosan fordultak feléje és a kitépett szalmacsomókkal dobálták.

A haragos boltos kődarabokkal felelt erre a támadásra. A lármára a szomszéd-beli szerecsenek is össze-futottak s kövekkel, nyilakkal csakhamar elüzték a majmokat s még a közeli erdőben is üldözték őket.

Azonban mi történt? Mikor így a boltos háza egy időre őrizetlen maradt, előrohant a másik majom-csoport, mely nyilván lesben volt elbujva s onnan figyelte a történeteket. Tervük sikerült. A ház őrizetlen maradt. Nossza neki-rontottak a boltos pár percz alatt minden édes holmiját elrabolták s bő zsákmányukkal nagy nyugalommal vonultak vissza az erdőbe, ahol üldözött pajtásaiknak is juttattak belőle.

Meg vagyok győződve, folytatja az angol tisztt, hogy a ravasz állatok előre megfontolt terv szerint hajtották végre a rablást s tuljártak az emberek eszén is. Ez az eset meggyőző bizonyossága annak, hogy a pávián-majmoknak olyan foku értelmi képességük van, mely sokkal több a közönséges állati ösztönnél. Hadi-tervük nem

csak állati ügyességük mellett tesz bizonyosságot, hanem meggyőz arról is, hogy cselekedeteiket előre meg tudják fontolni és az előzetes terv szerint végre is tudják hajtani. Ilyen terv-szerű és közös működésre más állatok aligha képesek.

Béla bácsi.

BÖSKE TANIT.

(Képpel a czimlapon.)

*»Ejnye, ejnye kutyuskám,
Mi bujt vajjon belétek?
Csak hiába tartogatom
Á-bé-czé-met elétek.
Néztetek, néztetek, de úgy látom,
Nem értitek beszédem,
Biztosan az ebéd jár már
Mindnyájatok eszébeben.»*

*»Pedig, pedig könnyű dolog
Ez az egész tudomány,
Sok leány van osztályunkban,
Mégis tudja valahány,
Zsö betűig jutottunk már
S írhatunk már Zsuzsának,
A betűt hát ne nézzétek
Érthetetlen esudának!«*

*Igy szól Böske, ám a kutyák
Kutya-nyelven felelik:
Nem a bötü, nem az irás,
Más tudomány kell nekik!
És ami kell, oly jól tudják,
Hogy már nem is hibáznak:
Amíg Böske álmot alszik,
Ők a házra vigyáznak.*

*Mama, papa s mind a többi
Nyugodt szívvel alhatnak,
Minden neszre felugornak
És ha baj nincs, hallgatnak,
Ám ha gyanus embert látnak,
Nagy haragot mutatnak,
S mint az anyjuk tanította:
Regulára ugatnak.*

*... Ugy látszik, hogy a kis Böske
Érti végül beszélük,
Mert a könyvet becsapta már,
S nem tár bötüt elébük.
Nem haragszik, szeretettel
Néz immáron reájuk,
S bársony-puha kacsójával
Simogatja bundájuk.*

Roboz Andor.

INNEN-ONNAN.

A világ egyik legszebb vizesése Tivoli mellett látható. Ez az olasz városka 29 kilométernyire van Rómától. Fekvésénél regényesebbet képzelni sem lehet. Magas, sziklás hegy-tetejéről tekint le Róma tornyaira és a tengerre. Alatta ömlik alá az a vizesés, mely egyik főlátványossága. A nagy víz-tömeg 96 méternyi magasságból hatalmas morajjal szakad alá és a kiálló szirt-fokokon megtörő habjai a szivárványgyönyörű színeiben játszanak.

*

Melyek Európa legnagyobb templomai? A római Szent-Péter-templomban 54.000, a milanoi domban 37.000, a londoni Szent-Pál-templomban 25.000, a konstantinápolyi Szofia-mecsetben 23.000, a párisi Nötredame-ban 21.000, a pizai székes-egyházban 13.000, a velencei Szent-Márk-templomban 7000 ember fér el.

*

Hány haja-szála van az embernek? Megbízható számításokból kitűnt, hogy egy szőke embernek átlag 143.000 haj-szála van, a barnának ellenben, mivel ez a haj vastagabb, már csak 105.000 és a vörös

VIZESÉS TIVOLI MELLETT.

haju embernek csak 29.000. Ugyanezen számítás szerint egy szőke ember haj-szála összekötve 500 ember súlyának megfelelő terhet tudnának fenntartani.

*

Ház-erdők. London városában 600.000 ház van, New-Yorkban, ellenben, hol a házak sokkal nagyobbak, már csak 115.000 és Párisban mintegy 90.000.

*

A világ legrégebb városa. Babilonia északi részén, a mai Nuffer helyén már ősrégi időkben város állott. Neve Nippur

volt. Hayne amerikai tudós néhány évvel ezelőtt egy 10 méter magas domb alól ásatta ki. A város körülbelül 7000 évvel Krisztus születése előtt pusztult el. Ennél régebbi várost eddig nem ismerünk.

*

A világ legnagyobb háza Mekkában van. Ez egy fogadó, melyet a török szultán építtetett. 7000 zárandok fér egyszerre bele. Ezután egy bécsi ház következik a nagyság sorrendjében. (»Freihaus«. Építette egy magyar ur, Pálffy gróf.) Ebben 2112 ember lakik.

A MAGYAR NÉP-KÖLTÉS KINCSEIBŐL.

I. Csali mese.

Volt egyszer egy ember s annak három fia. Hát ez az ember egyszer csak halálos beteg lett s a fiai mind az ágya mellé állottak. Kérdezte az idősebb fiu:

— Édes apám, mit hágy kend nekem?

— Part alatt, fiam, part alatt, felelte a haldokló ember.

Kérdi a középső fiu:

— Hát nekem mit hágy, lellem édes apám?

— Part alatt, fiam, part alatt, felelte ennek is.

Kérdi a legkisebb:

— Hát nekem édes apám?

— Part alatt, fiam, part alatt, felelte a legkisebb fiúnak is.

No, meghalt az ember, nagy sirással-rivással eltemették. Másnap aztán kimentek a folyóvíz mellé, annak a partja alatt elkezdettek ásni. Ástak, ástak, s addig ástak, hogy egy iczinke-piczinke iskátulát találtak. Fölnyitják az iskátulát s hát, Uram Teremtőm, mi van benne? Egy iczinke-piczinke kicsi egérfark. Ha az egérfark hosszabb lett volna, az én mesém is hosszabb lett volna.

II. A kut.

A magyar ember egy kerek mély gödröt ásott az udvarában. Arra vetődik egy német s kérdi: Mit ás kend? Feleli a magyar: Vizes gödröt.

— Gut, gut, mondja a német.

— Nem kut ez, hanem vízi gödör, mondja a magyar.

— Gut, gut, mondja a német.

— Hát legyen kut! mordult rá a magyar ember.

Azóta kut a vízi gödör.

III. Beszéd ige nélkül.

A bíró mondja a székely legénynek: adja elé a dolgot igazán, ugy, ahogy történt. A legény elé is adja a következőképen:

— Hát jókor reggel az ágyból fel, a zekét a vállamra, botot a kezembe s az utcán ki. Mikor alszegen bé, a kutya az inamba, Mózsit engem kétszer pofon. Én Mózsit a földre le, térgyemmel a mellire reá, s egyik kezemmel a fülit, másikkal a haját. Erre két csendőr felém, az egyik a puskát nekem, másik a vasat a kezemre s engem is, Mózsit is a tömlöczbe bé!

IV. Találós mesék és tréfás kérdések.

Ki parancsol Istennek? (A koldus, mert azt mondja: adjon Isten ezer annyit.)

Milyen fa nélkül nem lehet el erdő? (Szélsőfa nélkül.)

Piros mint a rózsza, kerek mint a krajczárocska, fehér ajtó-szélén ül. Találjátok el mit őrizek? (Pecset a levélen.)

Mért varrják a subára a gallért? (Hogy le ne szakadjon.)

Hogyan esik az eső? (Vizesen.)

Miért kötik fel a ló farkát? (Mert ő maga nem tudja felkötni.)

Ki fia egy idős az anyjával? (A láda fia.)

Mi fogy, ha nő? (Az ember élete.)

Egy jól elkészült csizmának mi hija van? (A párja.)

V. Találós mese.

Királyné ül székében,

Fehér öltözetében.

Könnye csepeg ölébe,

Mondd meg hamar, miféle?

(Gyertya.)

M E S E

— *Micczről meg a kacsákról.* —

*Igaz mesét mondok. Elhiszitek, vagy sem?
Már az mindegy nekem...*

*... A Sip-sáp családnak harcza volt a
Micczel*

Egyszer, réges-régen.

*Szörnyűséges harcz volt!... elterjedt a híre
Hetedhét országra!*

Azóta se akadt ennek a hatalmas

Viadalnak párja!...

*Hogy mért verekedtek?... Hát, ... mert
a kis kacsák*

Megsokalták végre.

*Hogy Miccz ur közülök naponta néhányat
Megmajszol ebédre!*

*Biz' ez szörnyű dolog! Biz' itt vége szakad
Minden türelemnek!*

*Bizony megfogadták: ha törik, ha szakad,
Ennek véget vetnek!*

Hadi-sorba álltak. Sip-sápékat tettek

A sereg élére:

*»Esküszünk« — kiálták — »kacsát Miccz
ur többé*

Nem fog enni délre!«

*És e bösz kiáltást tett követte nyomban,
Minden tettek tette!...*

Miccz ur tudni illik lábacskaít éppen
 Arrafelé szedte:
 Nyilván most is finom izes kacsahusra
 Korgott épp a gyomra ...
 Hej, pedig mi várta! ... Távtról se gondolt
 Ilyen vigalomra!
 Csak akkor sejtette, hogy finom ebédjét
 Már hiába várja,
 Midőn, mint a zápor, nyakába zudult a
 Lázadóknak árja ...

Rázudultak százan, rázudultak ezren,
 Mind, a hányan voltak!
 Megrengett a föld is: tán még oda-
 lenn is
 Mozogtak a holtak! ...
 Hej, micsoda harc volt! ... Miccz a földre
 bukott,
 Esdekelt hörögve:
 Nem eszik több kácsát, megfogadta szentül:
 Szentül, mindörökre! ...

Mert így jár a zsarnok! ... Ereje bár-
 mennyi

Hiába van annak! ...
 Megtanulta Miccz is: a kicsik se gyöngék
 Hogyha sokan vannak! ...

... Végre aztán csönd lett... Réges-régen
 volt már ...

A nagy harcznak vége ...
 Miccz és Sip-sápék közt azóta, látjátok.
 Immár szent a béke.

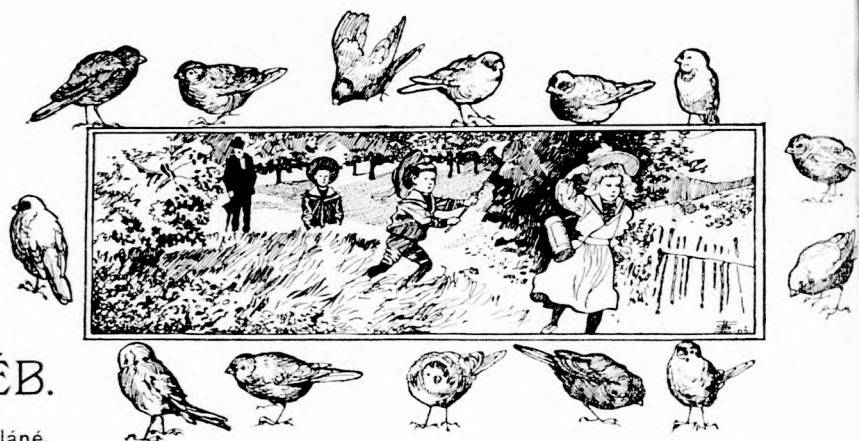
Jó barátok lettek: egy tányérból esznek,
 Egy kosárban hálnak;
 Ahová csak mennek, ahol megfordulnak,
 Mindig együtt járnak;
 Mulatnak is néha ... Pünkösöd napján.
 tudom,

Meg is hínak engem ...

... Igaz mesét mondtam ... Elhiszitek,
 vagy sem?

Az már mindegy nekem!

Szirtes Artur.

A VERÉB.

írta Farkas Gyuláné.

SZÉP, verőfényes nyári reggel nagyapapa sétálni ment unokáival. Künn laktak a Zugligetben, a János-hegy tövében. Vittek magukkal szalámit megsós-pereczet, hogy az uton majd az éhség el ne rontsa a jó kedvüket. Azután mindegyikük a nyakába akasztotta a növénygyűjtő táskát s kezökben a lepke-fogóval neki indultak.

Hárman voltak a gyermekek: Jancsi, Marcsi és Piroska. Olyan ragyogó jókedvben voltak, hogy nagyapa alig bírta őket féken tartani. Jobbra-balra ugráltak, előre-hátra futkostak, s míg nagyapa azt hitte, hogy botjával utól érte őket, már csak hült helyüket lelte.

Pillangót persze nem sokat fogtak, mert akkora neszezéssel dobogással közeledtek, hogy ijedtében mind elröpült a lepke.

De annál több virágot szedtek. Nagy csomóba gyűjtöttek vad-rózsát, harangvirágot, pipacsot, szép gyöngyszemű hosszúszáru füveket. Nagyapa azonban csak egy fajta növényt szedett: egy vékony mogyoró-fapálczát és azzal suhintgatott maga körül, hogy védekezhessék a gyerekek ellen, akik körül röpdösték mint a dongók s néha még pajkosságból meg is csipkedték.

— Pihenjünk gyerekek! Elfáradtam, mondá a nagyapa, midőn épp egy szép mezőn voltak. A gyermekek örömmel hevered-

tek le a magas fübe mely oly magas volt hogy majdnem összecsapott a fejük felett, ki sem látszottak belőle.

Megozsonnáztak jóízűen, Piroska meghozzá fogott a koszoru kötéshez. Előbb azonban nagy-papa kalapját ékesítette föl, azután sorban a többit. Közben a fiúk nézegették a hangyákat, milyen szorgalmasan czipeltek a nagy búza-szemeket, morzsákat földalatti palotájukba. Hogy siettek, hogy dolgoztak! Majd meg egy méhecskét figyeltek meg, amint virágról virágra röpködött, lopkodva az édes virág-port. De már a méhikéhez nem mertek közeledni, mert az a kis tolvaj ugyancsak éles fegyverrel jár.

Az erdőből a fülemile bájos éneke hangzott. Dicsérték is a gyermekek a nótáját. Nagyapa pedig mosolyogva szólt:

— Az én kedves madaram pedig mégis csak a veréb!

— De nagypapa! kiáltá Jancsi; hiszen a veréb a leghaszontalanabb madár! Sem énekelni nem tud, a tollazata porszinü, fakó, magaviseletre pedig szemtelen. Biz' én nem szeretem!

— Én se! Én se! kiáltá a másik kettő.

— Én pedig újra csak azt mondom. ismétlé nagyapa, hogy a veréb az én kedves madaram. El is mondom, hogy miért.

— Beszélj, beszélj, nagyapa! sikongtak a gyermekek.

És nagyapa igyen adta fel a szót:

— Én is olyan fürge, csacska gyermek voltam egykor, mint akár melyőtök. Régen volt, az igaz, már ötven éve is mult. Akkor még nem támaszkodtam botra, mint ma; hajam fekete, karom erős volt. Falun laktam szüleimmel. Mint amolyan vidéki gyerek persze nap-hosszat künn kószáltam erdön-mezőn. Ugy ugráltam a fának egyik ágáról a másikra, akár a mókus. Megtaláltam a madárcák legrejtettebb fészkeit, és — bizony még most is szégyenlem —

néha a tojásaikat is kiszedtem! Én is, akár csak ti, szerettem a fülemilét, a pacsirtát; még a kakuk szavát is órahosszat lestem az erdőben, de a szegény kis verebet üldöztem kegyetlenül! Parittyám-mal cselba vettem őket és puif! . . . egy-egy nagy kavicsot röpittem feléjük. Még most is fáj a szívem, ha rá gondolok, hogyan pusztítottam szegényeket. Egy hűvös őszi napon nagy beteg lettem. Kimelegedve hirtelen hideg vizet ittam, vagy tán hogy este soká hevertem a nedves fűben, az okát nem tudtuk. Égett az arcom a nagy láztól, homlokom tüzes volt, ágyba fektettek, orvost hívtak. Azon túl már nem tudtam, mi történik velem. Csak édes anyám beszélt, mikor már egészséges voltam, hogy lázas álmaimban mindenféle bolondot beszéltem össze-vissza. Néha-néha, midőn magamhoz tértem, láttam mint lesi aggódva édes anyám kisírt szemével minden mozdulatomat. Mult az idő, beállott a tél is. Hosszu, kinos hetek után végre megsegített a kegyelmes Isten és jobban éreztem magam. De még nagyon, nagyon gyöngye voltam. Fölkelésről még szó sem lehetett, de annyira már voltam, hogy

ágyamban felülhettem. Olvasni nem volt szabad, csak kitekintgettem a havas téli vidékre, hogyan csapkodta a szél a hópelyheket ablakomnak, hogyan süvitett, zúgott! Hogy utoljára künn jártam, még a fűben heverésztem és itt-ott hangzott még a madárcák csicsergése. Most kihalt az erdő, elhagytak énekes barátaim mind. Elmentek oda, ahol jobb sors várja őket, messze dél-vidékre. De ni, mi az? Ki kopogtat ablakomon? Madár, madár! Ott szökdécselt az ablakom párkányán. Vig cimbo-

rám! Kedves, kis pajtásom, gyere be, gyere! Hát te nem fázol? Te itt maradtál nálam, nem hagytál el hűtlenül mint a többi mind? Szívemre szerettem volna szoritani örömömben. És mit gondoltok gyermekeim, milyen madár volt az, akinek annyira megörültem? Aki nem rösteli a téli hideget, havat, szelet, zord időt, hanem kitart mellettünk jóban-rosszban, szükben-bőben, mint hűséges jó barátunk? A megvetett, a mellőzött, az üldözött veréb! Lassan-lassan fölépültem s amint kitavaszkodott s már nyithattam ablakot, kenyér-morzst szórtam nekik és olyan vigan csicseregték körül új kis barátaim, hogy öröm volt hallani őket!

A kis gyermekek szótlánul hallgatták nagyapát. Erre bizony ők még sohasem gondoltak. Pedig láttak már ők is télen verebet, de pacsirtát, fülemlét bizony nem.

— Édes nagyapa, hiszen én is szeretem a verebet! mondja Piroska.

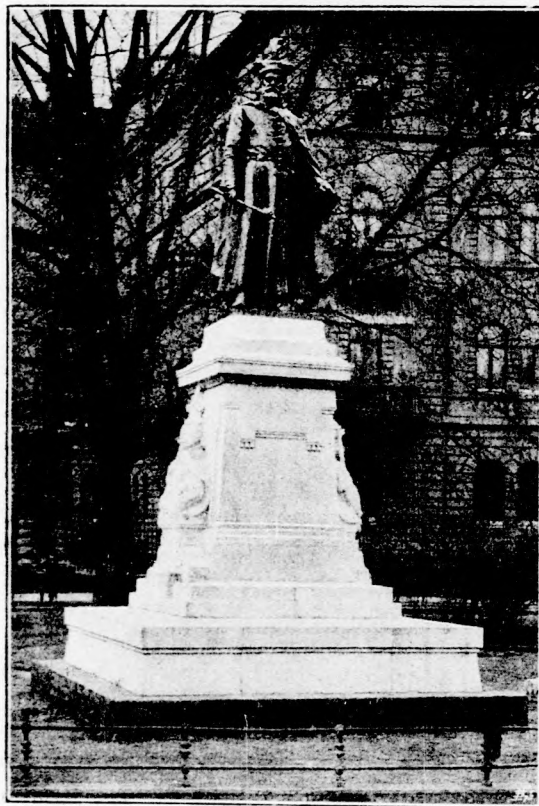
— Én is, én is! hangoztatá a többi.

— De már most előre gyerekek, induljunk haza! Anyátok vár.

És mentek haza, elgondolkodva, elmerengve. S nagyon nézegették az ut szélén, házak tetején ugráló verebet.

BOCSKAY ISTVÁN SZOBRA.

BÓSÁGOS királyunk — mint erről már régebben megemlékeztem — 10 szobrot ajándékozott a magyar nemzetnek, hogy meghálálja nemzete hűségese népének hozzá való ragaszkodását.

BOCSKAY ISTVÁN SZOBRA AZ ANDRÁSSY-UTI KÖRTÉREN.

A *Szent Gellért* ott áll már az épülő eskütéri hid budai fejenél, a *Zrinyi Miklós* és *Bethlen Gábor* az *Andrássy-ut* körterét diszesíti és ide állították most föl a negyediket, a *Bocskay István*ét.

Bocskay 300 évvel ezelőtt, 1605-ben választották Erdély és Magyarország fejedelmévé és habár igen rövid ideig uralkodott, alig egy évig, mégis igen nevezetes korszaka volt történelmünknek az ő uralkodása.

Ezt a szobrot, amely fejedelmi díszbe öltözötten ábrázolja Bocskayt, *Holló Barnabás* szobrászművész készítette.

Bocskay jobb kezében buzogányt; kardján pihenő balkezeben pedig a törökökkel általa 20 évre szóló békekötés okiratát tartja. Nagyon nevezetes ez a ugynevezett *zsitva-toroki* békekötés, mert Bocskay helyre állította vele a régesrég óhajtott nyugalmat 20 esztendőre, amint majd arról többet is

fogtok hallani az iskolában. *Bocskay* 1606. december 29-én vizi-betegségben halt meg. Hívei az ő kancellárját, *Káta Mihályt* azzal gyanúsították, hogy megmérgezte a fejedelmet és ezért *Kátait* a kassai piacon felkoncizták. Később aztán kiderült, hogy ártatlan volt.

Itt láthatjátok tehát ennek a dicső emlékü fejedelemnek a szobrát és ha az *Andrássy-uton* sétálgattok, megláthatjátok természetben is.

A szobor talapzatának két oldalán egy-egy hajdu vitéz alakja látható kőből faragva. Az egyik, sebesült zászlótartó hajdu, homloka átkötve, de erősen szorítja a zászlót jobbában. A másik oldalt egy harcra-kész hajdu foglalja el, vállhoz szorított rövid puskával.

Az *Andrássy-uti* körtérnek gyönyörű díszé ez a király-adta három szobor. Nemsokára elkészül a negyedik is, amelyik *Pálffy* generálist fogja ábrázolni.

Felőle akkor emlékezem meg, ha majd ott áll a szobra.

Polgár Géza.

OLYAN nagy harang tán a világon sincs, mint a debreczeni öreg harang. Ezt az öreg harangot, amely századok óta büszkesége a debreczenieknek, úgy hívják: *Rákóczy*. A nagy fejedelem nevére keresztelték el az öreg harangot.

Az öreg harang nem csak abban különbözik a többtől, hogy száz mázsás testének a meglódításához legalább három emberre van szükség, ha-

nem abban is, hogy csak nagy ünnepen szólal meg. Mikor mély, zugó szava végig száll a városon, még a hortobágyi gulyás is meghallja a hangját és azt mondja magában:

— *Rákóczy beszél!*

A hagyomány szerint *Rákóczy* Ferencnek a szava van benne a nagyharang zugásában. A szabadság fejedelmének a hangja száll végig a hortobágyi rónán, ha a harangot meghuzzák. Száll, száll a hang a magyar mezőkön és az emberek leveszik a kalapjukat, mert *Rákóczy Ferenc* jut az eszükbe. (Lásd a képet a 45. lapon.)

Ennek a nagy haragnak pedig a története ez. Hallottam vagy álmodtam-e? — mindegy. Aki a *Rákóczy* hangját hallja, az igaznak hiszi a történetemet.

Mikor II. *Rákóczy Ferenc* elindult az ő keserves bujdosásába, elbucszva itthon levegőtől, víztől, tüztől, falevéltől. Mint ha érezte volna, hogy sohasem látja meg az ő kedves országát többé.

— De legalább a hangom itt marad a tárogató hangjában, mondta a fejedelem.

A tárogató volt a kuruczok hangszere. Fújták a tábortűz mellett, még dinomdánomban is a tárogató hangja mellett

táncoltak. A tárogató volt a szabadság muzsikája.

Tudta ezt az ellenség is.

Mikor *Rákóczy Ferenc* elbujdosott hazájából, az ellenség kihirdette, hogy össze kell törni minden tárogatót. El köll égetni! Ne maradjon a veszedelmes hangszereből egyéb, csak hamu.

Az ellenség parancsát végre is hajtották. Aki nem engedelmeskedett, annak a fejét vették.

Nem maradt hát itthon még a hangja se *Rákóczynak*.

Mikor hírül vitték a fejedelemnek, hogy elégették az ő kedves tárogatóját, a rodostói remete felsóhajtott:

— Már akkor igazán nem tudom, hogyan fogja hangomat meghallani a magyarság!

Történt ugyan-ekkor, hogy a debreczeniek új harangot öntettek. Addig is volt harangjuk, de csak amolyan apró, amelynek szavát még a szomszéd utcában sem hallották meg. Azt határozták tehát a

debreczeniek, hogy olyan harangot csinál-
tatnak, amelynek hangját még a szomszéd
falvakban is meghallhassák. Hadd tudja a
hortobágyi pásztor is, hogy mikor van dél.

Elkészült a harang.

Csudájára járt az egész város. Még olyan
harangot nem láttak. Akkora volt a harang,
mint egy parasztház. Az ütőjét pedig négy
ló is alig bírta elhuzni.

— Ez aztán a harang! mondták. Tán
még Nagy-Váradon is meghallják ha szól.
Hadd hallják! Tudják meg, hogy Debreczennek
telik ilyen harangra.

Mert a debreczeni embernek egyéb gondja
sincs, mint bosszantani Nagy-Váradot. Szá-
zadok óta vetélkednek már egymással. Ha
a váradiak tornyot építettek, a debrecze-
niek még magasabb tornyot építettek.

Büszkéek voltak tehát a debreczeniek,
hogy nagy harangjukkal »lepipálták« Nagy-
Váradot.

Most már az a kérdés merült fel: milyen
nevet adjanak a harangnak? A harangot
is meg szokták keresztelni, mint az ujszü-
lött gyermeket.

A városi tanács gondolkozóba esett.

Először arra gondoltak, hogy a harangok
a polgármester nevérol, *Szakoleczai Mihály*-
nak nevezik el.

— *Szakoleczai Mihály* uramnak javította
ki a polgármester.

Igen ám, de hogy lehet *uramnak* hívni
egy harangot? Az nem lehet. Az egész
város, még a kanászok is, csak amugy per
Szakoleczay Mihály emlegetnék polgármester
uramat. Elállottak tehát a tervtől.

Egy városi tanács ekkor a homlokára
ütött:

— Nevezzük *Jánosnak*. Ugyis annyi a
János Debreczenben.

Egy másik tanácsos közbe vágott:

— Kend is *János*, én is *János*, az
isten is *János*. Legyen tehát a harang is
János!

Ebben megegyeztek.

Történt, hogy amidőn a harangot fel-
húzták a toronyba, egyszerre hire futamo-
dott a városban, hogy *Rákóczy Ferencz*
meghalt Rodostóban a mult hónapban.

A harang erre megszólalt. Olyan mély,
olyan bus hangon zugott, hogy megrendült
mindenkiben a szív... meghalt *Rákóczy!*
Azt siratja a harang.

A városi nép összesugott.

— *Rákóczy lelke* szól a harangból!

A harang szólt, szólt... *Rákóczy Fe-*
rencznek haza szálló lelke a harang hangjá-
ban végig repült a magyar mezőkön.

Azóta hívja *Rákóczynak* a nép a debreczeni
nagy harangot.

Gyula bácsi.

... AZ EMBEREK LEVESZIK KALAPJUKAT. (Lásd a 44. lapon.)

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Kedélyeskedő rókák. A róka ravasz-ságáról, vérszomjas voltáról, gyilkoló kedvéről mindenki hallott, de kevesen tudják hogy a róka kedélyes is tud lenni. Úgy bizony, a kegyetlen csirkerablónak is van szíve, mely különösen kicsinyei, az apró róka-fiak körében szólal meg. Valamely jól védett helyen a róka-lyuk közelében szokott összegyűlni a familia. Róka-mama kedvtelve nézi, hogy mint játszadoznak, hanczuroznak gyermekei. Olykor a legbolondosabb játékba keverednek. Tépik, czibálják egymást és szörnyű jó kedvvel huzogatják egymás fülét-farkát. Hátha még róka-mama valami enni valót, például kis egérrét dob közé-

JÁTSZADOZÓ RÓKA-FIAK.

jük. Egyszerre rohanják meg a zsákmányt, s minthogy egyik sem akarja elveszteni, szédítő gyorsasággal forognak körbe. A róka mama pedig csak nézi-nézi. Szinte látszik a pofáján, hogy mennyire tetszik neki a játék. De azért más felé is figyel a vén ravasz és mihelyest valami gyanusat vesz észre, ledobban, mire a kicsinyek azonnal mellette teremnek és együtt inálnak a titkos tanyára.

Halak szín-változása alvás közben. *Barill* amerikai természettudós megfigyelte, hogy némely halmak színe, éjjel, alvás közben megváltozik. Legtöbb esetben sötétebbé válik színük, de vannak kivételek is. A *monocantus* nevű hal rendszeren barna és sötét-olajzöld színű; mikor alszik, halvány-szürke, csaknem fehér, míg farka és uszonyai szinte feketék. Az arany-pisztráng nappal világos, ezüstös szivárvány színű, éjjel alvás közben sötét bronz színű és hat fekete kereszt-szalag ékesíti. *Barill* éjjel, 12—2 óra között, fényesen kivilágított hal-tartóban figyelte meg a halakat; mikor azután hirtelen fölébresztette őket, azonnal rendszeres színükben mutatkoztak.

Parányi ökrök. Ceylon szigetén olyan szarvasmarha faj él, mely rendszeren csak 70 centimeter magasra nő, de azért a gazdaságban igen jól használható, mert erős, szívós és rendkívül tanulékony.

A méh, mint időjós. Megfigyelték, hogy a méhek hosszú és kemény tél előtt hamarabb beragasztják a köpű nyílását és igen kicsiny lyukat hagynak rajta, míg lágy tél előtt sokkal nagyobb a nyílás.

Röpülő béka él Borneo szigetén. Nagybárá fákön tartózkodik, ahonnan a lábujjai között lévő finom bőr kiterjesztésével négy ernyőt csinál magának és így gyorsan száll le a földre.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 1-ső számában közölt rejtvények megfejtése a kövtező:

1. Fejtörő: Szólló alakjában.
2. Rejtett név: Nagy Lajos.

Tréfás számtan.

1. Ugy hogy a római számmal irt tizenkettőt a felében, ahol a X-es két vonala keresztveződik, vízszintes vonallal ketté választjátok, a felső része ekkor VII. Így: $\frac{XII}{II}$

2. Egyik a tálból ette.

3. Törüljük az első egyest, a három hetest és a két kilenczest marad összesen $11 + 9 = 20$.

Kiegészítendő versek.

1. — tanácsot, kalácsot.
2. — ajkad, rajtad.

(Helyes megfejtőnek vettük azt is, aki más jó rimet talált.)

Földrajzi kérdések:

1. Ada.
2. Arad.

Történeti kérdés:

Gr. Batthyányi Lajos.

Megfejtők: Gajzágó Erzsi, Kálmán Piri, gróf Bolza Klára, »Az ötvenévi elemi iskola növendékei«, Engel Ella és Kamilla, Zimann Ilona, Dominig Ilonka és Erzsike, Brüll István, ifj. Nónay István, Kozma Margit, Endrényi József, »Nerzsetti áll. iskola növendékei«, Fridrik Gituska, Bakos Lóna és Kató, Somogyi Andor, Péterfi Jenő, Fellegi Vilmos, Rády István, Gál Jenő és Barna, Reiter József, Agh Elluska, Varga Valika, Heftő Mariska, Fleisner László, Grósz Stefánia, Schwarz Emmy, Schvalb Bandi, Andreászky Pisti és Gabi, Kovács Nóra, Vargha Zoltán, Wärmer Erzsike, Bartos Laczika, Balás Katicza, Jurenák Irma, Greiner Zoltán és Andor, Szerbák Irénke, Nagy Imre, Steiner Margit, Brück Miksa, Tóth István, Zmeskall István, Orosz Margitka, Chapó Lici és

Irma, Harangy Klárka, Szende Laczi, Verbovszky Menyhért, Ordódy István, Riszdorfer József, Bálya Mariska, Klein Margit, Vásárhelyi Klári és Pál, Pisó Elvira és Valika, Bartha testvérek, Ofner Etelka, Gyurka és Lipótka, Rosenberg Feri, Kuna Elemér, Ungár László, Liebstein Cara és Erzsike, Marsovszky Etuska, Szirmai Ilka és József, Löbl Mór Ernő, Hermann Elza, Medveczky Margitka és Sándorka, Weinhardt Marcella, Herczog Erzsike, Beck Jenő, Földváry Erzsike és Miklós, Bentsik Etelka és Erzsike, Havas Edith, Hofhauser Mariska, Czögler Miczi, Weiser Erzsike és Arthur, Wildmann Anna és Imre, Desbordes Saphinette, Kun Béla, Szrogh Albert, Záborszky Mariska, Kunváry Györgyike, Németh Margit és Zsófia, Hegyessy Sandy (?), ifj. Petanovits József, Neuhauser Rózsika és Imre, Szántó Olga és Ernő, Bradács Gabriella, Sommer József, Péterfy Vilma, Pap Lilike és Gizike, Dukesz Barna, Vissy Olgicza, Bálint Béla, Bayer Anti, Bing Miczi, Rakovszky Menyhért, Graefl Sarolta, ifj. Tiszti Lajos, Erdélyi Pista, ifj. Zsivanovits István, Schulhof Andor, Sass Elemér, ifj. Bónyi Adorján, Vadász György és Ferencz, Wittenberger Erzsike, Szóke Emmike, Masjon Márta és Vilmos, Fekete Irén és Erzsike, Tolnay Böske, Stach Matild, Bothár Erzsike, Grünberger Erzsike, Pongrácz Vilma, Csillag Árpád, Forster Jolán, Perényi Józsa, Eichner Ernő és Bandi, Czögler Ilona, Juhász Ilonka, Weisz Frida és Andor, Bleuer Bandi, Varga László, Hochmann Erzsike, Geréb Lajos, Geréb Andor, Göntér testvérek, Pesztalics Laczika, Rafael Malvin, Agh Sándor, Borhy Margit, Künnle Katus és Ilus, Scherz Blanka, Kácsér Margit, Bibél Liszka, Petri (?) Jolán, Kállay Helén, Zsigmond László, Tersztvianszky Ferike, Brauner Iván, Jurenka Irén, Csilag testvérek, Keresztési Andor és Elza, Greiner Lujza, Dobák Valéria, Furman Lilly, Rothmiller Miklós, Weisz Jetti, Stojkovic Oszika, Kardos Ilonka, Faragó Károly, Fried Jenő és Jolán, Werner Janka és Margit, Véghegyi Lajoska, Milutinovits Corinna, Jarmay Pali, Kapás László, Lukács Endre, Potondy Erzsike, Beke Berti, Gyula és Zoltán, Politzer Pisti, Pollacsek Alice és Margit, Herzóg testvérek, ifj. Toldy Lipót, Roboz Atala és Elza, Fayer Pál, Petravich Gyula, Schlesinger Margit, Mauthner Ilona, Margarethen Artur, Granitz Ernő, Csányi György, Kiss Géza és Jenő, Devics Gizella és Sándor, Siess testvérek, Auer Margit, Forster Jolánka, Mair Pali, Draskovich Kornélia, Rémi Mária Lujza, Bakay Matild, Jákó Margit és Miczike, ifj. Riedl Gyula, Blau testvérek, Unger Ferencz, Heftő Paula, Hám Ernő, Uferbach Ervin, Ricséy Sárika, Rottenberg Hedvig Vali és György, Pruzsinszky Margit és Laura, Szentirmai Imre, Herzog Gizi, Schneider Viktor, Gáspár Ilona, Gibba István, Neumann Eliz és Ida, Löfkovic László, Kloos Gizella, Feilitzsch Cécile, g. Hunyady Ferencz, Rechel József, Vittmann Erzsike, Bakó Ilonka, Almási Emma, Lédeker Lujzika, Mérey Dalma, Szabó Ilonka, Frankl Lilly, Kohn Ilona, Nowody Antal, Kádár Ilonka, Ungár Bandi, Antos Ilona, Messzer Piri, Szabó Benkő, Kintsés Gyula, Józsi és Laczi, Müller Pista, Herzfeld testvérek, Rappensberger László, Emmi és Gyula, Rosenstein Egon, Fekete F. Tivadar és László, Brenner Pista és Mariska, Dömötör István, Gruber Clotilde, Schmidt Melanie és Pista, Dusárdy József, Sziklay József, Pap Irmuska és Zsigi, Zsigmond Edith, Weigl Flóra, Schlesinger Ilonka, Totis Margit, Ilonka és Blanka, Csascher Mariska, Krassó Dezső és Edith, Szumrák Jenő, Ranschburg Pál, Kuthy Béla, Kurschák Ferenczke és Piroška, Háy Misi és Bandi, Burger Margit, Pachl Pista

Chmura László, Bochner Bandi, Thali Florence, Strasser Endre és Elemér, Gulya Laczika, Szvétek Ilonka, Kimmel Dagmár, Nagy Etelka és Tibor, Prepeliczay Jenő, Altstock Hugó, Kovács Klára és Gyurka, ifj. Schiller Miklós és Ilona, Weiszberger Anikó és Teri, Thyll Laczika, Borsos Margitka, Hertelendy Bandi, Terbócz Imre, Moravcsik Gyula és Erika, Balonyi Imre, Schulz Ilonka, Fischer Péter és Pál, Strasser Pál, Leopold Kornél, Pasiut Endre és László, Hatschek Adrienne Scheiber Etelka, Blau György, Humayer Erzsike, Farkas Piroška, Tichl Márta, Simó Béla, Batta Zoltán, Lukács Tibor és Edit, Schiller Ottó, Kis Margit, Fleischmann Margit, Nagy Béla, Kövesi Pali és Elek, Kemény Bertalan, Lustig Sándor, Gőrgy Károly, Szemző István, Megele Ilona, Kogler Nóra, Kovács Irénke, Hanvai Ilonka, Jurenák Gizi, Könyöki Izolda és József, Haitsh Emmy és Ella, Fábér Józsa, Mádi Ferencz, Poór Erna, Róth Herminke, Blum Alice és Edit, Pech Blanka, Marton Pista és Ilonka, Batthyány Lili, Herzfeld Tónika, Joli és Gusztó, Geszner Olgicza, Rosenfeld Vilma, Vörösmarthy Ida, Radó Lili, Szabó Margit, Préger Aurél, Naschitz György, Blau György, Fráter Iván, Erdődy László, Szende Valéria.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, 4 korona áru könyvet nyert gróf *Bolza Klára Szarvason*; 10 korona áru könyvet *Szende Laczi Szombathelyt*, és 15 korona áru könyvet *Kürschák Ferenczke és Piroška Pozsonyban*, kiknek a megfelelő könyveket a kiadóhivatal megküldi.

Többeknek. Eltaláltatok. Persze, hogy sajtóhiba volt. Benedek Elek: »Temetik nagyapót« című rajzában székel *huszárok* olvasandó és nem székel *tanárok*. — Hertelendy Bandi. Remélem, hogy legközelebb már magad irhatod meg leveledet. Csak vigyázz, meg ne hűlj ebben a csunya időben. — Kozma Margitka. Szívesen látlak. — Többeknek. Nagyon örülök, hogy úgy tetszik nektek a »Kis Lap« új formája. Belül marad a régi, a ti hűséges barátotok, aki minden héten pontosan bekopogtat hozzátok, hogy szórakoztasson és tanítson benneteket. — Strasser Endre és Elemér. Csak türelem. Nem sokára! —

Pachl Pista. Hogy jók, abból láthatod, hogy neved szintén megjelent a megfejtők között. — Anna mama. Mihelyest elolvastam, megírom véleményemet. — Novody Antal. Az első kísérlet bevált. Nyugtasd meg édes anyádat: nem fog a megfejtések leírása sokáig olyan nagy munkádba kerülni. Eszre sem veszed és úgy fog menni, mint a karikacsapás. Édes anyádat, az én régi hivemet, üdvözlöm. — Schneider Viktor. Már hogy ne ismernelek? — Szentirmai Imre. Csak rajta! Ki tudja, mi van a szerence könyvében megírva. — Uferbach Ervin. Két l-vel. — Draskovics Kornelia. Isten hozott hiveim táborában. Örülök, hogy már is olyan buzgósággal fejtet meg a rejtvényeket. — Auer Margit. Bizonyára azért, mert nem kaptam meg. — Csángi György. No az igazán szép tőled, hogy mint a »Kis Lap« legújabb híve, már is olyan szeretettel ajánlod barátainak. Bizonyára azért teszed, mert tudod, hogy sok kellemes perczet fog nekik szerezni. — Fayer Pál. Majd utána járok a dolognak. Légy nyugodt kis fiám, filléreid rendeltetési helyikre fognak jutni. — Rothwiller Miklós. De azután be is váltad ám ígéretedet. — Geréb Andor. Olyan sok, hogy hirtelenében meg sem tudnám mondani. Nincs ebben az országban nagyobb helység, ahol ne volnának a »Kis Lap«-nak hívei. — Bakonyvári Ellike és Lajos. Örömmel fogadlak titeket is hiveim táborában. — Galanda Miklós. Sok-sok olyan levelet kapok, mint a tied és mindegyik nagy örömmel tölti el szívemet. Hát csak olvasd ezután is figyelmesen a »Kis Lap«-ot és ne csak szórakozást, de tanulást is merits belőle. — Bibel Liszka. Igaz, hogy sok a dolgom, de az én kis hiveim leveleire, melyekből annyi szeretet sugárzik felém, mindég szívesen felelek. Remélem már azóta nincsen semmi baja kezdednek. — Terbócz Imre. Ha már most, mint új előfizető, annyira megkedveltetted a »Kis Lap«-ot, mennyire fogod szeretni ezután! Még sok-sok olyan szép elbeszélés fog ebben az évben megjelenni. — Neuhauser Imre és Rózika. Azt írtátok, hogy kedves meglepetés ért új-évkor, megkaptad a »Kis Lap«-ot! Az igazi meglepetés ám csak ezután ér benneteket, mikor sorra olvassátok a »Kis Lap«-nak szebbnél-szebb közleményeit. — Mama. Örömmel vettem. Ugy emlékszem, hogy a kérdezett közlemény tavaszra van besorozva. — Weisz Frida és Andor. Szíves jó kívánságaitokat köszönöm. A többi írtátok meg a kiadóhivatalnak és az bizonyára teljesíti kérésteket. — Landgraf Dezső. Elolvasom. — Geszner Olgicza. Emlkez a közmondásra: Ki korán kel, aranyat lel. Te is lelsz majd bizonyára, még pedig ott az iskolában, ahová olyan korán kell indulnod. De hiszen már is leltél! Vagy nem okozott-e neked jó bizonyítványod nagy örömet? Én veled örültem. Maradj továbbra is ilyen szorgalmas. — Zmesskall István. Aki hisz, nem csalatkozik. — Csiky Jenő. Besoroztam. — A hozzám érkezett levelek roppant nagy száma miatt, jó nagy részükre csak a jövő számban felelhetek.

LEVELEZÉS.

Pap Lilike és Gizike várják Batthyány Lilly leveleit. Címök: Kolozsvár, Görög-templom-utca 8. szám. — Zsigmondy Edith (Budapest, IX. Imre-utca 4.) levelezni óhajt Tichl Mártával.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapestben